

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/172/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517207702
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3517207702.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: P. O., bytom O. č. XXX, o zaplatenie 2.123,84 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 3Csp/78/2017-44 zo dňa 22. mája 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku III. a IV., **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 10 eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.615,72 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.625,72 eur od 30.10.2014 do 12.02.2018, s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.615,72 Eur od 13.02.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 53,10%. Uviedol, že pôvodný žalobca sa žalobou domáhal, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 2.123,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 31.10.2014 do zaplatenia. Po oboznámení sa so žalobou a jej prílohami súd prvej inštancie zistil, že dňa 15.11.2013 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom uzatvorená zmluva o poskytnutí pôžičky, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v sume 2.000 eur, ktoré sa zaviazal splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 62,38 eur, s celkovými nákladmi spotrebiteľa 1.742,80 eur, t.j. celkom 3.742,80 eur, s termínom konečnej splatnosti v októbri 2018, pri RPMN 32 % a priemernej hodnote RPMN 20,83 %. Následne žalobca vzal žalobu, v časti o zaplatenie 10 eur, späť z dôvodu čiastočnej úhrady vykonanej žalovaným dňa 12.02.2018, t.j. po podaní žaloby. S poukazom na § 144, § 145 ods. 1, 2, 3 a § 146 ods. 1, 2 CSP, súd prvej inštancie vzhľadom na dispozičné oprávnenie žalobcu v predmetnom konaní, v časti o zaplatenie 10 eur, konanie zastavil. Ďalej vo veci aplikoval ustanovenia § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy; § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. V predmetnej veci mal za preukázané, že sporové strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku, pretože žalovaný požiadal žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu) o pôžičku a na základe tejto žiadosti mu žalobca (jeho právny predchodca) poskytol bezúčelový úver. Vyhodnotil, že svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere žalovanému ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný v zmluvnom vzťahu konal

ako fyzická osoba spotrebiteľ. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie považoval právny vzťah medzi stranami za spotrebiteľský, preto ho bolo potrebné podriaďiť režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Skonštatoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a vo vzťahu k Občianskemu zákonníku je lex specialis, čo znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 129/2010 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorá v zmysle článku VII. bod 2. zmluvných podmienok znamená bezúčelový spotrebiteľský úver v čiastke poskytnutej žalovanému. Uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch účinný ku dňu uzavretia zmluvy. Žalovaný poskytnutý úver riadne nesplácal, z prehľadu splátok vyplývalo, že žalobcovi uhradil iba 374,28 eur z celkovej sumy poskytnutého úveru 2.000 eur. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal údajom o RPMN, ktorý bol v zmluve uvedený vo výške 32%, pričom výpočtom na Interaktívnej kalkulačke na výpočet RPMN zistil, že RPMN v skutočnosti predstavuje 31,25%. Vzhľadom k tejto skutočnosti uviedol, že v predmetnej zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Poskytnutý spotrebiteľský úver považoval preto za bezúročný a bez poplatkov, v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše mal za to, že rovnako nie je splnená náležitosť, v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to určenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie označenie mesiacom a rokom, nespĺňa túto náležitosť, nakoľko termín konečnej splatnosti úveru musí byť uvedený aj určením presného dňa. V zmysle uvedeného dospel k záveru, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal tak nárok iba na vrátenie skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, t.j. sumy 1.625,72 eur, ktorá predstavovala rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru a sumou, ktorú žalovaný už uhradil, so zohľadnením čiastočného späťvzatia vo výške 10 eur, t.j. na vrátenie sumy 1.615,72 eur spolu s príslušnými zákonnými úrokmi z omeškania. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 CSP. Skonštatoval pomer úspechu žalobcu v predmetnej veci, keď žalobca mal úspech v rozsahu 76,55 %, žalovaný v rozsahu 23,42%, čo predstavovalo úspech žalobcu v konaní v rozsahu 53,10%.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti výroku III. a IV., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN, považoval za nesprávny. Nakoľko nie je zrejmé akú kalkulačku na výpočet RPMN súd prvej inštancie použil, vyhodnotil napadnuté rozhodnutie v tejto časti ako nepreskúmateľné a nezodpovedajúce požiadavke riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP. Ďalej považoval za nesprávny aj názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu neuvedenia termínu konečnej splatnosti. Podľa žalobcu je toto tvrdenie v rozpore s čl. 10 smernice č. 2008/48/ES ako právne záväzným aktom ES a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, ktorým sú slovenské súdy viazané. Súd prvej inštancie mal prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. V zmysle uvedeného rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15, by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48/ES neupravuje. K termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiaca a roka ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade (10/2018) bolo dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s právnymi predpismi. V tejto súvislosti poukázal na vyhlášku MF SR č. 620/2007 Z.z.. Uzavrel, že z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok, a to v čl. 6, bod 6.1, 6.2 a 6.3 zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaný mal teda možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Ďalej uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Z rozhodnutia SD EÚ C-42/15 teda možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Zároveň poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.03.2014 ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014

zo dňa 09.07.2015. Podporne dal do pozornosti aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017; sp. zn. 15Co/225/2017; sp. zn. 16Co/105/2017 a uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 498,12 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 498,12 eur od 30.10.2014 do zaplataenia. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania a právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

5. Žalobca v odvolaní namietal odvolací dôvod, spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

6. Právny posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. V prejednávanej veci uplatnil žalobca proti žalovanej nárok na zaplataenie 2.123,84 eur s príslušenstvom. Nárok na plnenie proti žalovanej vyvodzoval zo zmluvy o poskytnutí pôžičky zo dňa 15.11.2013, uzavretou medzi právnym predchodcom žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, na základe ktorej poskytol žalovanej spotrebiteľský úver 2 000 eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 62,38 eur, s celkovými nákladmi spotrebiteľa v sume 1.742,80 eur (tzn. spolu mala uhradiť sumu 3.742,80 eur), s termínom konečnej splatnosti 10/2018, pri RPMN 32% a priemernej hodnote RPMN 20,83%. Žalovaná dlh neplnila včas a riadne.

8. Súd prvej inštancie v časti zamietol žalobný návrh žalobcu z dôvodu, že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Predmetný úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, pretože mal za to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 126/2010 Z.z.). Zároveň poukázal na to, že v predmetnej zmluve nie je riadne uvedený termín konečnej splatnosti úveru (dátumom), ale len ako "10/2018", teda podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve absentuje i náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z..

9. Odvolací súd sa v prejednávanej veci s týmto právnym posúdením uplatneného nároku nestotožnil.

10. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou bolo prebrať do slovenského práva smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES").

11. Smernice sú špeciálnym typom právnej normy práva EÚ. Ich špeciálnosť spočíva v tom, že sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia daného výsledku sa ponecháva na členské štáty. Pretože smernice nezavádzajú a nezakladajú práva priamo fyzickým ani právnickým osobám, vyžaduje sa ich implementácia do vnútroštátneho právneho poriadku, ktorej úlohou je zabezpečiť harmonizáciu právnych predpisov členských krajín EÚ. Okrem priameho účinku smerníc, ktorý nastáva vždy len a výlučne po splnení konkrétnych podmienok (márne uplynutie lehoty na transpozíciu smernice, žiadna alebo nesprávna implementácia, dostatočná jasnosť smernice, tak aby umožnila bezprostrednú aplikáciu, nepodmienený vznik práva vyplývajúceho zo smernice, ktorý si na vyvolanie právnych účinkov nevyžaduje prijatie ďalšieho právneho aktu, priamy účinok nesmie založiť povinnosť jednotlivcom, a to tak fyzickej, ako aj právnickej osobe), európske právo smerniciam priznáva i tzv. nepriamy účinok, založený na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva (rozhodnutie ESD Marleasing, C-106/89), ktorý znamená, že smernica je aplikovateľná nielen vo vertikálnom ale i v horizontálnom type právnych vzťahov. Krajský súd zdôrazňuje, že v spojených prípadoch C-240/98 - C 244/98 Océano Grupo Editorial SA, Rocio Murciano Quintero (C-240/98) a

Salvat Editores SA v José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98), José Luis Copano Badillo (C-242/98), Mohammed Berroane (C-243/98), Emilio Vinas Feliu (C-244/98) Súdny dvor ES konštatuje povinnosť národného súdu pri aplikácii ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica, interpretovať ich pokiaľ je to možné, vo svetle presného znenia a účelu smernice. K obdobnému záveru dospel Súdny dvor EÚ opakovane, napr. vo veci Kofoed, C-321/05.

12. Súd prvej inštancie teda síce správne prioritne na vec aplikoval slovenské hmotné právo, platné a účinné ku dňu, v ktorom nastali rozhodujúce skutočnosti, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy, avšak nemožno opomenúť ani jeho povinnosť eurokonformného výkladu príslušnej právnej normy, a to vo svetle a zmysle príslušného komunitárneho predpisu. Z tohto dôvodu je nutné ustanovenia smernice 2008/48/ES použiť ako interpretačné pravidlo pri aplikácii vnútroštátneho práva (§ 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch). Z ústavnoprávneho hľadiska Slovenskej republiky je v prvom rade dôležité, aby nešlo o výklad contra legem vnútroštátneho práva.

13. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 uvádza, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Cieľom tohto ustanovenia smernice je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. V dôsledku toho je tento cieľ splnený, ak podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Obdobne tak, potom i pokiaľ ide o uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere, je možné vychádzať z toho, že nie je nevyhnutné, aby bol tento termín označený konkrétnym dátumom, pokiaľ spotrebiteľ môže bez ťažkostí identifikovať dátum konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ si v prejednávanej veci zmluvné strany dojednali splatnosť splátok na 20. deň v mesiaci (čl. VII, bod 6, ods. 6.1 zmluvy) s tým, že termín konečnej splatnosti bol označený ako "termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 10/2018", z uvedenej formulácie priemerný spotrebiteľ zrejme bez akýchkoľvek problémov a potreby matematických výpočtov dokáže vyvodit', že konečný termín splatnosti úveru je 20. október 2018. Podľa názoru odvolacieho súdu je obsahová náležitosť termínu konečnej splatnosti úveru v posudzovanom prípade splnená, označenie „10/2018“ je dostatočne určité a zrozumiteľné a plne v súlade s platnými právnymi predpismi (vyhláška MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára spotrebiteľskej zmluvy). Vzhľadom k uvedenému, záver súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie tejto náležitosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je úver bezúročný a bez poplatkov, nie je dôvodný.

14. Podobne za nedôvodný považoval aj záver súdu prvej inštancie o tom, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Zmluva zo dňa 15.11.2013 obsahuje údaj o RPMN vo výške 32%, pričom podľa výpočtu súdu prvej inštancie by mala byť v danom prípade RPMN 31,25%. Jednou z dvoch základných podmienok, aby sa úver mohol považovať za bezúročný a bez poplatkov (v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.) je, okrem nesprávne uvedenej RPMN aj skutočnosť, že uvedená RPMN musí byť v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd uzatvára, že aj keď RPMN nebola v danom prípade uvedená v presnom súlade s výpočtom súdu prvej inštancie, nie je táto uvedená v predmetnej zmluve v neprospech spotrebiteľa, a preto nie je možné dospieť k záveru, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

15. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a v súvisiacom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania. V rozsahu zrušenej časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom je právny názor odvolacieho súdu záväzný (§ 391 ods. 3 CSP).

16. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rešpektujúci vyššie popísané právne závery ohľadne toho, že žalobcom poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, za súčasného zohľadnenia úhrad žalovanej, opätovne vec preskúma, pričom sa bude zaoberať správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov a vo veci opätovne rozhodne.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).